

Den helige faderns budskap för den 48:e världsdagen för bön om kallelser den 15 maj 2011, den 4:e söndagen efter påsk

Ämne: *Förslag till kallelser till den lokala Kyrkan*

Kära bröder och systrar!

Den 48:e världsdagen för bön om kallelser kommer att firas den 15 maj 2011. Det äger rum på den fjärde söndagen efter påsk och ger oss tillfälle att reflektera över ämnet "*Förslag till kallelser till den lokala Kyrkan*". För sjuttio år sedan påbörjade den vördade Pius XII sin påvliga verksamhet för prästliga kallelser. Ett antal organ, ledda av präster och lekmannastyrelser, etablerades i många stift av biskopar. Det var ett svar på den gode herdens kallelse, som att "när han såg människorna fylldes av medlidande med dem, för de var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde och han sade till sina lärjungar: "Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd" (Matt 9:36-38).

Arbetet med att omsorgsfullt uppmuntra och stödja kallelserna inspireras i hög grad av de evangelieavsnitt där Jesus uppmanar sina lärjungar att följa honom och där han undervisar dem med kärlek och omtanke. Vi skall vara särskilt uppmärksamma på det sätt som Jesus kallade till sig sina lärjungar för att förkunna Guds rike (jfr Luk 10:9). Det står klart, att det första Jesus gjorde, var att be för dem. Innan han kallade dem bad han till Gud natten igenom för att lyssna på Faderns vilja (jfr Luk 6:12). Han bad i inre avskildhet från världsliga bekymmer. Det är Jesu förtroliga samtal med Fadern som resulterar i att han kallar på sina lärjungar. Kallelserna till prästämbetet och det helgade livet utgörs först och främst av de ständiga kontakterna med den levande Guden och med enträgen bön som riktas till "skördens Herre". Det sker både i lokala församlingar, i kristna familjer eller i grupper som är särskilt hängivna i sin bön om kallelser.

I början av sin offentliga verksamhet kallade Jesus till sig några fiskare från den galileiska sjöns stränder: "Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare" (Matt 4:19). Han uppenbarade sitt messianska budskap för dem genom många "tecken" som visade hans kärlek till mänskligheten och Faderns nåd. Genom sina ord och sitt sätt att leva förberedde han dem för fortsättningen av hans frälsningsarbete. Genom att tala om för dem att "hans stund hade kommit, då han skulle lämna världen och gå till Fadern", anförtrorde han dem slutligen, åminnelsen om sin död och uppståndelse. Innan han steg upp till himlen, sände han ut dem till hela världen med uppmaningen: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar" (Matt 28:19).

Det är en både utmanande och upplyftande uppmaning som Jesus riktar till dem när han säger: "Följ mig!" Han ber dem bli hans vänner, att uppmärksamt lyssna på vad han säger och att leva med honom. Han lär dem vad det innebär att fullt ut viga sina liv till Gud och utvidga hans rike i enlighet med evangeliets bud: "Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd" (Joh 12:24). Han uppmanar lärjungarna att totalt överlämna sig åt Guds vilja och låta sig ledas av den, samt att bortse från sin egen trångsynthet och vad de anser om sitt självförverkligande. Han förklarar för dem innebörden av ett broderskap som föds i den totala öppenheten för Gud (jfr Matt 12:49-50) som blir kännetecknet för gemenskapen med Jesus: "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek" (Joh 13:35).

Det är inte mindre utmanande att följa Kristus i dag. Det innebär att hålla blicken fäst på Jesus, att andligen växa i hans närhet, att lyssna på hans ord och möta honom i

sakramenten. Det innebär också att foga sin vilja till hans. Det är något som kräver en genuin anpassning för alla som önskar förbereda sig för prästämbetet och det helgade livet under behöriga kyrkliga myndigheter. Ur alla livets skeden kallar vår Herre ständigt människor att ta del i hans uppdrag att tjäna Kyrkan inom prästämbetet och det helgade livet. Kyrkan har till uppgift att "säkra denna gåva samt att värdesätta och älska den. Hon är ansvarig för förnyelsen och utvecklingen av prästliga kallelser" (Johannes Paulus II, Post-Synodal Apostolic Exhortation *Pastores Dabo Vobis*, 41). Särskilt nu, när vår Herres röst förefaller att dränkas av "andra röster" och hans uppmaning att följa honom genom att ge sitt liv kan förefalla alltför svår, behöver varje kristen församling och alla Kyrkans medlemmar känna ett medvetet ansvar för att främja dessa kallelser. Det är viktigt att uppmuntra och stödja alla som visar tydliga tecken på att de är kallade till det prästliga livet och den andliga helgelsen samt göra det möjligt för dem att känna värmen från hela sin församling när de svarar "ja" till Gud och Kyrkan. Jag uppmuntrar dem, med samma ord som jag riktade till dem som redan hade valt att börja på prästseminariet: "Ni har gjort något gott. Eftersom människorna alltid behöver Gud, också i en tidsålder som utmärks av tekniska under och världens globalisering, kommer de också alltid att behöva Gud, som uppenbarar sig i Jesus Kristus, Guden som samlar oss i den universella Kyrkan för att med honom och genom honom lära oss livets sanna mening och upprätthålla samt följa mänsklighetens sanna normer" (*Brev till prästseminarister den 18 oktober 2010*).

Det är viktigt att varje lokalkyrka blir mer känslig och lyhörd för att vårda och ta hand om kallelserna. Det sker särskilt genom att hjälpa barn och ungdomar, som Jesus hjälpte sina lärjungar. Det bör ske på alla nivåer inom familjen, församlingen och föreningar. Målet är att växa i genuin och kärleksfull vänskap med vår Herre, en vänskap som odlats i personlig och liturgisk bön. Vidare gäller det att få en allt djupare insikt i bibelns texter och att uppmärksamt lyssna på Guds ord samt förstå att den som underkastar sig Guds vilja inte krossas eller förstörs. Det leder i stället till att vi blir medvetna om den djupaste sanningen om oss själva och att vi slutligen blir generösare och innerligare i våra relationer med andra. Det sker, eftersom det bara är att genom att vara öppna för Guds kärlek, som vi upptäcker den sanna glädjen och ett förverkligande av vår längtan. "Att föreslå kallelser inom den lokala kyrkan" innebär att vi uppmärksamt tänker på och följer eventuella kallelser samt vågar framhålla detta utmanande sätt att följa Kristus. Det är också något som förmår uppta hela vårt liv för att det har en så rik innebörd.

Jag vill också rikta några särskilda ord till er, mina kära biskopsbröder. För att försäkra er om att er frälsande mission i Kristus kommer att fortsätta och växa, bör ni, så mycket som möjligt, främja de prästliga och religiösa kallelserna. Ni bör också visa särskilt intresse för missionärskallelserna (*Christus Dominus*, 15). Vår Herre behöver ert samarbete för att försäkra sig om att hans kallelse når ut till alla som han utvalt. Välj med omsorg alla som arbetar inom stiftets kontor för kallelser. Det är ett betydelsefullt organ för främjande och organisation av den pastorala vården för kallelserna och bönen som stöder och garanterar att den verkar. Jag skulle också vilja påminna er, kära biskopsbröder, om den universella Kyrkans omsorg om att det skall råda en rättvis fördelning av präster i världen. Er öppenhet för vad som behövs hos de stift som upplever att de saknar kallelser kommer att ge er Guds välsignelse för era församlingar och bli ett tecken för de trogna om den prästliga tjänst som med generositet tar hänsyn till hela Kyrkans behov.

Det andra Vatikankonsiliet påminner oss uttryckligen om att "plikten att främja prästkallelser gäller hela kristenheten, som framför allt skall utöva den att genom sitt exempel på att den lever ett fullödigt kristet liv" (*Optatam Totius*, 2). Jag vill därför rikta några erkännande och uppmuntrande ord till dem som på olika sätt arbetar nära prästerna i sina församlingar. Jag vänder mig särskilt till dem som engagerar sig i och tänker på den pastorala omsorgen för kallelser: till präster, familjer, kateketer och ledare för församlingsgrupper. Jag

ber prästerna vittna om gemenskapen till sin biskop och sina medpräster och på så sätt skapa en riklig grogrund för de prästliga kallelserna. Må familjerna bli "besjälade av trons och kärlekens ande samt sin plikt känsla" (*Optatam Totius*, 2) som förmår hjälpa barnen att generöst välkomna kallelsen till prästämbetet och det religiösa livet. Må kateketer och ledare för katolska grupper och kyrkliga rörelser, som är övertygade om sitt undervisningsuppdrag, söka "vägleda de ungdomar som anförtrotts dem, så att de blir medvetna om och accepterar den gudomliga kallelsen" (*ibid*).

Kära bröder och systrar, ert engagemang i att främja och vårda kallelserna, blir synnerligen betydande och pastoralt verksamt när den förenas med Kyrkans enhet och i gemenskapens tjänst. Av den anledningen kan varje ögonblick i den kyrkliga gemenskapens liv - i samband med kateketundervisning, utbildningsmöten, liturgisk bön och pilgrimsfärder - bli ett värdefullt tillfälle att hos Guds folk och särskilt bland barnen och ungdomarna, ge känslan av att de tillhör Kyrkan och har ett ansvar för att, efter ett självständigt och noga övervägt beslut, svara på kallelsen till prästämbetet och det religiösa livet.

Förmågan att kunna främja kallelserna kännetecknar den lokala kyrkans vitalitet. Låt oss ihärdigt och med förtröstan anropa Jungfru Maria och be om hennes hjälp, att med henne som exempel, acceptera Guds frälsningsplan och att hennes mäktiga förbön leder till att församlingarna blir mer och mer öppna för att säga "ja" till vår Herre som ständigt kallar nya arbetare till sin skörd. Med dessa ord sänder jag er alla min apostoliska välsignelse.

Vatikanen den 15 november 2010.